

HỒI THỨ SÁU MƯƠI CHÍN

BẠCH LÃO GIA MẮC BỆNH NGÔNG CUỒNG

Nhắc lại Sử bà bà dung tha cho bọn Liêu Tự Tệ rồi thống trách họ. Mụ nói:

- Chưởng môn gặp phải hồi thần trí thất thường, hành động quá đáng. Các người nên tìm cách khuyên can y mới phải. Thế mà các người lại mưu đồ phản loạn làm những điều đại phạm đến môn qui. Việc này xử đoán thế nào ta cũng chưa tìm ra được giải pháp. Việc trước tiên là chúng ta hãy tha Chưởng môn ra để thương nghị với y.

Mọi người nghe mụ nói vậy đều biến sắc, bụng bảo dạ:

- Bây giờ mà tha lão hung thần ác sát này ra thì tất chết cả lũ.

Họ ngơ ngác nhìn nhau không ai dám lên tiếng.

Sử bà bà tức giận hỏi lại:

- Sao ? Các người muốn giam cầm y như người thường mãi chẳng? Tội ác của các người như vậy còn chưa đủ hay sao?

Thành Tự Học nói:

- Sư tẩu ! Mọi người ở đây đều mắt thấy tai nghe Chưởng Môn phái Tuyết Sơn bây giờ là sư tẩu chứ không phải Bạch sư ca. Dĩ nhiên là phải buông tha Bạch sư ca, nhưng trước hết phải tìm cách chữa bệnh cho y đã. Nếu không thì... không thì...

Sử bà bà quát hỏi:

- Không thì làm sao?

Thành Tự Học đáp:

- Tiểu đệ còn mặt mũi nào nhìn thấy Bạch sư ca nữa và xin cáo từ thôi.

Lão nói xong xá dài một cái.

Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiến cũng nói:

- Nếu sư tẩu khoan hồng đại lượng tính mạng cho tất cả thì bọn tiểu đệ tình nguyện hạ sơn. Suốt đời không dám bén mạng đến thành Lăng Tiêu nữa.

Sử bà bà nghĩ bụng:

- Bọn này sợ lão chó chết ra rồi lại trả thù bọn họ đó là thường tình. Nếu họ bỏ đi hết thì thành Lăng Tiêu chỉ còn lại tòa không thành, còn gì là phái Tuyết Sơn nữa?

Mụ nghĩ thế liền nói:

- Được rồi ! Như vậy ta bắt tất phải vội vàng. Trước hết lão thân hãy đến coi y xem nếu không có phương pháp hoàn thiện thì quyết không thể buông tha y một cách kinh xuất.

Thành Tự Học, Liên Tự Lệ, Lương Tự Miễn đưa mắt nhìn nhau, bụng bảo dạ:

- Họ là vợ chồng với nhau tất có mối thâm tình và dĩ nhiên mụ phải thiên về phe trượng phu, may ở chỗ chúng mình còn cặp giò, nếu mụ thả lão điên ra thì chúng mình sẽ bỏ trốn đi.

Sử bà bà cất tiếng gọi:

- Kiếm nhi ! A Tú !

Rồi quay lại ra dấu với Thạch Phá Thiên:

- Cả ba người đi theo ta.

Mụ lại nhìn bọn Thành Tự Học nói:

- Xin ba vị dẫn đường và đứng ở ngoài nhà lao để nghe ta nói chuyện với y, cho khỏi thắc mắc trong lòng, lo ta cùng y đồng mưu với nhau chẳng, một mẻ lưới quét hết bọn người.

Thành Tự Học nói:

- Khi nào tiểu đệ dám nghĩ như vậy?

Tuy miệng lão nói thế, nhưng trong lòng không khỏi ngơm ngớp sợ chết. Lão đưa mắt nhìn Tề Tự Miễn và Lương Tự Tiến rồi chạy ra khỏi sảnh đường...

Liên Tự Lệ nhìn một tên đệ tử tinh khôn trong bọn ra hiệu. Gã này hiểu ý liền đi sau xa xa để theo dõi.

Đoàn người xuyên qua dãy hành lang đi một lúc thì tới chỗ giam Thạch Phá Thiên trước. Thành Tự Học đi đến chỗ nhà tù, liền nói:

- Ở trong này. Xin chưởng môn nhất thiết gánh trách nhiệm thay cho bọn tiểu đệ.

Thạch Phá Thiên lúc ở nhà đại sảnh nghe mọi người nói chuyện đã đoán người bị giam trong thạch lao là Bạch Tự Tại. Quả nhiên chàng đã đoán trúng.

Thành Tự Học lấy chìa khóa bên mình ra mở cửa thạch lao. Ngờ đâu khi nhìn đến thì thấy khóa đã bị ai mở ra từ trước rồi. Lão "ủa !" lên một tiếng lộ vẻ cực kỳ kinh hãi, mặt không còn huyết sắc, lão nghĩ bụng:

- Khóa thạch mở rồi. Vậy lão điên kia chắc đã thoát khỏi lao lung.

Hai tay lão run lên, không dám đẩy cánh cửa đá.

Sử bà bà đẩy mạnh một cái, cánh cửa đá mở ra liền.

Thành Tự Học, Tề Tự Miễn, Lương Tự Tiến, ba người chẳng ai bảo ai mà cùng lùi lại mấy bước.

Mọi người thấy trong nhà thạch thất chẳng có một ai. Thành Tự Học la lên:

- Hồngбет ! Hồngбет ! Để lão trốn mất rồi !

Nhưng lão vừa nói vậy, sức nhớ ra đây còn là cửa ngoài thạch lao. Phải mở lần cửa bên trong nữa mới đến chỗ giam người. Tay phải lão rung lên, cầm khâu chìa khóa kêu loảng xoảng, mà không dám vào mở tầng cửa thứ hai.

Thạch Phá Thiên toan nói cho lão hay là lần cửa thứ trong chàng đã mở rồi.

Nhưng chàng nghĩ hiện mình đang giả câm, thì chẳng nói nữa hay hơn. Chàng liền im tiếng.

Sử bà bà đón lấy chùm chìa khóa cắm vào lỗ thì phát giác ra khóa đã mở rồi. Mụ lẩm bẩm:

- Lão đã trốn mất rồi. Hiện lão đang bị não bệnh mà trốn ra khỏi thành Lăng Tiêu, biết đâu chẳng lên lối vào chốn giang hồ gây nên nhiều vạ lớn.

Mụ nghĩ vậy lại càng thêm lo. Hai tay run lấy bấy đưa lên đẩy cánh cửa đá.

Cánh cửa vừa hé mở, đã nghe tiếng lão già khàn khàn cười hô hố.

Mọi người thấy Bạch Tự Tại còn ở trong nhà lao đều tưởng chừng như được cật gánh nặng. Ai nấy thở phào một cái nhẹ nhõm.

Bạch Tự Tại cười sộ một hồi rồi lớn tiếng nói:

- Nào phái Thiếu Lâm ! Nào phái Võ Đang ! Võ công của những phái đó còn ra cái chó gì nữa? Bắt đầu từ hôm nay hết thảy mọi người võ lâm đều nên sửa đổi để mà học tập võ công của phái Tuyết Sơn. Còn bất luận môn phái nào khác nên thủ tiêu hết đi là phải. Đã nghe rõ chưa ? Ở dưới gầm trời, hàng quan liên thì đức hoàng đế là ngôi chí tôn. Kẻ đọc sách lấy đức Khổng Phu Tử làm bậc thánh trí tôn. Còn về đao kiếm quyền cước thì mỡ đây tức Uy Đức tiên sinh Bạch Tự Tại ngôi chí tôn, kẻ nào không phục ta sẽ đánh bể sọ.

Sử bà bà lại đẩy cửa mở rộng thêm ra một chút. Trong làn ánh sáng lơ mờ thắm đậm, mụ nhìn thấy chân tay trượng phu bị xiềng khóa. Toàn thân lão bị dây lòi tói quấn chặt và trói vào giữa hai cây cột đá thì lòng mụ không khỏi se lại.

Bạch Tự Tại chợt nhìn thấy bà vợ. Lão ngẩn người ra rồi lại cười nói:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Mụ đã về đấy ư ? Hiện nay người võ lâm đều thờ ta là bậc chí tôn. Phái Tuyết Sơn bao trùm thiên hạ. Các môn phái khác nhất luật đều bị thủ tiêu. Bà bà ! Mụ coi đó có hay không ?

Sử bà bà lạnh lùng đáp:

- Hay lắm rồi ! Nhưng tại sao các môn phái khác đều nhất luật thủ tiêu ?

Bạch Tự Tại cười đáp:

- Cân não mụ không xoay chuyển được nữa rồi hay sao mà ngu thế ? Võ công phái Tuyệt Sơn cao thâm hơn hết, các môn phái khác không thể bì kịp thì tự nhiên sẽ bị xóa nhòa.

Sử bà bà đưa A Tú đến trước mặt Bạch Tự Tại nói:

- Lão thử ngó coi xem đứa nào đã về đây?

Mụ biết rằng Bạch Tự Tại rất thương yêu cô cháu gái này. Sỡ dĩ thần trí lão trở nên thất thường, chỉ vì A Tú nhảy xuống vực thẳm tự tận mà ra. Lão nhìn thấy cô cháu cứng, trong lòng vui sướng rồi khỏi được bệnh điên khùng cũng chưa biết chừng.

A Tú la lên:

- Gia gia ơi ! Tôn nữ đã về đây, chứ chưa chết đâu ! Tôn nữ lăn xuống đấy hang Đại Tuyệt rồi được bà bà cứu lên.

Bạch Tự Tại ngó A Tú một cái rồi hỏi:

- Hay lắm ! Cháu là A Tú ! Cháu cứng của gia gia có biết hiện nay ở trên cõi đời này ai là người võ công cao nhất không ? Ai là bậc chí tôn trong võ lâm ?

A Tú rụt rè khẽ đáp:

- Gia gia.

Bạch Vạn Kiếm tiến lên hai bước nói:

- Gia gia ! Vì hài nhi về chậm trễ bọn tiểu nhân khinh khi gia gia. Gia gia để hài nhi mở khóa cho.

Bạch Tự Tại quát lên:

- Cút ra ngoài kia ! Ai bảo mi đến mở khóa cho ta ? Những xiềng chân khóa tay này trong con mắt gia gia chỉ là những đồ gỗ mục, đất bùn. Ta khê cựa một cái là tan hết. Nhưng ta không thích, tự nguyện hãm mình ở đây để dưỡng thần mà thôi. Bạch Tự Tại này tung hoành thiên hạ. Dù hàng ngàn hàng vạn người đến đây cũng không thể làm cho gia gia tổn thương một mảy lông. Vậy làm gì có người xiềng khóa được gia gia ?

Bạch Vạn Kiếm liền nói:

- Dạ ! Gia gia đã trở thành thiên hạ vô địch thì dĩ nhiên chẳng ai làm gì được gia gia. Có điều A Tú cùng mẫu thân con đã về đây là một việc vui mừng lớn cho gia đình. Vậy mời gia gia qua sảnh đường uống mấy chung rượu đoàn viên.

Hắn nói rồi toan lại mở khóa tay cho Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại quát lên:

- Ta đã bảo mi cắt đi thì cứ việc cắt. Tay chân ta đeo mấy thứ trò chơi này thấy thú vị lắm. Mi tưởng ta không rút bỏ được nó hay sao ? Cắt đi !

Hai tiếng " cắt đi " lão quát thật to. Bạch Vạn Kiếm giật mình kinh hãi. Gã để chùm chìa khóa rơi xuống đất đánh choang một tiếng rồi lùi lại hai bước. Nguyên Bạch Vạn Kiếm là người rất linh mẫn. Hắn biết phụ thân vì thể diện quyết không để cho người khác mở khóa giúp lão thoát nạn.

Hắn liền giả vờ thất kinh đánh rơi chìa khóa xuống.

Bọn Thành Tự Học ở gian thạch thất bên ngoài nghe lén. Bỗng thấy Bạch Tự Tại quát lên một tiếng thật to, họ không nhìn được liền thò đầu qua khe cửa nhìn vào.

Bạch Tự Tại quát lên:

- Các người vào ra mắt ta sao không ngỏ lời vấn an ? Ai là đại anh hùng ? Đại hào kiệt?

Thành Tự Học nghĩ thầm:

- Hiện giờ lão bị trói vào cột đá thì mình chẳng sợ gì, nhưng sư tẩu thế nào cũng tìm cách tha lão. Chi bằng ta dùng lời đường mật lấy lòng lão, để tránh khỏi cái họa sát thân sau này.

Lão nghĩ vậy liền khom lưng nói:

- Bạch lão gia tử, Chưởng môn phái Tuyết Sơn là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, đệ nhất về kiếm pháp, đệ nhất về nội công, đệ nhất về quyền cước, đệ nhất về ám khí. Tự cổ chí kim không một ai sánh kịp.

Lương Tự Tiến cũng nói tiếp:

- Bạch lão gia tử, Chưởng môn phái Tuyết Sơn là người độc tôn trong thiên hạ.

Tề Tự Miễn cùng những tên đời thứ hai, ngành thứ tư cũng hết lời tân bốc xiểm nịnh.

Bạch Tự Tại hiu hiu tự đắc, gật đầu mỉm cười.

Sử bà bà lấy làm hồ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng:

- Lão này chưa chắc đã phải là mắc bệnh điên khùng. Lão vừa thấy mình cùng Kiếm nhi và A Tú đã nhận ra được ngay. Có điều cái bệnh ngông cuồng tự đại của lão đã đến độ không thuốc nào chữa khỏi, biết làm sao bây giờ ?

Đột nhiên Bạch Tự Tại ngóc đầu lên nhìn Sử bà bà nói:

- Mấy bữa trước đây Đinh Lão Tứ đến viếng ta, nói là mộ lên núi Bích Loa thăm hãn và ở lại đó cùng hãn hàn huyên mấy ngày, việc đó có thực không ?

Sử bà bà tức giận đáp:

- Lão điên thật rồi ư? Sao lại đi tin hạng người ăn nói càn rỡ đó được.

A Tú nói:

- Gia gia ! Lão Đinh Bất Tứ quả có bức bách cùng tôn nữ lên núi Bích Loa nào đó... Lão đã... nhân lúc người ta gặp bước nguy nan... Song, nhưng thà là gieo mình xuống sông tự tử, quyết không chịu đi.

Bạch Tự Tại mỉm cười nói:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Bạch Tự Tại phu nhân khi nào lại chịu nhục với người ? Rồi sau sao nữa ?

A Tú đáp:

- Về sau... May nhờ đại ca đây ra tay mới đánh đuổi được Đinh Bất Tứ đi.

Bạch Tự Tại nheo mắt nhìn Thạch Phá Thiên một lúc rồi nói:

- Ủ ! Công phu thằng nhỏ này cũng tạm được đấy. Tuy so với ta gã còn cách một trời một vực, nhưng đánh đuổi Đinh Bất Tứ thì có thể đủ rồi.

Sử bà bà không nhịn được nữa, lớn tiếng:

- Lão khoác lác thế mà không biết ngưỡng miêng. Lão bảo phái Tuyết Sơn gì gì đó là đệ nhất thiên hạ thì thật là hồ đồ ! Thằng nhỏ này là đồ đệ ta. Chính ta đã đích thân truyền thụ cho gã. Đồ đệ của ta so với đồ đệ của lão thì bản lĩnh đồ đệ ta còn cao cường hơn nhiều.

Bạch Tự Tại cười ha hả nói:

- Hoang đường ! Thật là hoang đường ! Mụ có bản lĩnh gì mà hơn được ta ?

Sử bà bà đáp:

- Kiếm nhi, người nói cho sư phụ người hay đồ đệ ta cao cường hay đồ đệ lão cao cường ?

Bạch Vạn Kiếm ấp úng:

- Cái đó... Cái đó...

Hắn khiếp oai phụ thân không dám nói rõ sợ trái ý lão.

Bạch Tự Tại cười nói:

- Đồ đệ mụ khi nào địch nổi đồ đệ ta ?

Sử bà bà trợn mắt lên nhìn Bạch Vạn Kiếm hắng giọng một tiếng.

Bạch Vạn Kiếm là một hán tử thẳng tính. Thắng thì hắn nói là thắng mà bại thì hắn nói là bại. Hắn đã bị bại về tay Thạch Phá Thiên thì khi nào lại không nhận? Hắn liền đáp:

- Hải nhi bất tài, vừa cùng gã động thủ và tình thực không địch nổi gã.

Bạch Tự Tại nháy cởn lên, xiềng xích kêu loảng xoảng. Lão la lớn !

- Hồng rồi ! Hồng rồi ! Có lý nào thế được ?

Sử bà bà đã ở với lão mấy chục năm thì dĩ nhiên tâm trạng lão mười phần mù hiểu đến tám, chín. Mụ nghĩ thầm:

- Lão này tự cho võ công mình là thiên hạ vô địch. Lão ở thành Lăng Tiêu tự xưng vương rồi bị Đinh Bất Tứ nói khích nên thành dở điên dở khùng. Người ta thường nói: chữa tâm bệnh thì phải dùng tâm được. Phải cho lão gặp tay đối thủ cao cường hơn để phá tan tính ngông cuồng của lão. Có khi vì thế mà bệnh khùng của lão khỏi được cũng chưa biết chừng. Có điều đáng tiếc là Trương Tam, Lý Tứ bỏ đi mất rồi. Nếu không thì ta nhờ hai người đó chữa bệnh cho lão thật là phương thuốc trị đúng chứng bệnh. Bây giờ ta đành dùng kế hoạch thứ hai. Đồ đệ ta tuy võ công chẳng lấy làm gì cao thâm cho lắm. Song nội lực gã còn thâm hậu hơn lão nhiều. Au là ta thử khích lão coi.

Mụ nghĩ vậy liền nói:

- Lão nói cái gì mà tự cổ chí kim võ công đệ nhất, nội lực đệ nhất. Hãy nói riêng về nội lực, chẳng cần ai xa lạ, ngay đồ đệ ta cũng hơn lão rồi.

Bạch Tự Tại ngửa mặt lên trời cười rộ, nói:

- Ngay đến Đạt Ma và Trương Tam Phong sống lại cũng không phải là đối thủ của Bạch lão gia tử. Huống chi thằng con nít chưa ráo máu đầu chẳng ai biết đến tên tuổi. Dù gã chỉ luyện được một phần ba nội lực của ta cũng đủ nghênh ngang với đời và nở mặt nở mày trong võ lâm.

Sử bà bà cười lạt nói:

- Nói khoác thế mà không biết thẹn ? Thực để thiên hạ cười cho. Bây giờ lão hãy cùng gã tỷ đấu nội lực coi.

Bạch Tự Tại vẫn cười hô hố đáp:

- Thằng nhỏ này đâu có đáng động thủ với ta? Được lắm ! Ta chỉ dơ một bàn tay khẽ đẩy cũng đủ làm cho gã ngã lăn lông lốc.

Sử bà bà cũng biết nội lực của trượng phu ghê gớm lắm. Nên tỷ thí thực sự thì e rằng có thể nguy hại tính mạng của Thạch Phá Thiên. Mụ thấy lão nói vậy thì rất vừa lòng liền đáp:

- Gã thiếu niên này đã là đồ đệ của ta lại là vị hôn phu của A Tú và cũng là tôn nữ tể của lão đó. Hai người chỉ tỷ thí mà thôi chứ không ai được đã thương ai hết.

Bạch Tự Tại cười nói:

- Gã là tôn nữ tể của ta ư? Vậy để ta coi xem gã có đáng không? Được rồi ! Ta không đánh chết gã là yên chuyện.

Bỗng đâu nghe có tiếng bước chân vang lên. Một người hốt hoảng chạy đến bên ngoài thạch lao lớn tiếng nói:

- Khỏi bẩm Chưởng Môn nhân ! Bang chúa bang Trường Lạc là Thạch Phá Thiên hội với Ma Thiên Cư Sĩ Tạ Yên Khách đã cứu vợ chồng Thạch Thanh ra rồi. Bây giờ bọn họ đang ở ngoài đại sảnh khiêu chiến.

Mọi người nghe biết ngay là thanh âm Cảnh Vạn Chung.

Bạch Tự Tại cùng Sử bà bà đều la lên một tiếng kinh ngạc rồi đồng thanh hỏi:

- Ma Thiên Cư Sĩ Tạ Yên Khách ư ?

Thạch Phá Thiên vừa kinh hãi vừa mừng thầm: vì chàng thấy vợ chồng Thạch Thanh đã thoát nạn và vẫn bình yên. Nhưng gã Thạch Trung Ngọc lại đến thành Lăng Tiêu thì chàng e vụ giả của chàng sẽ bị bại lộ. Mặt khác, Tạ Yên Khách xa cách đã lâu, bây giờ lại được thấy mặt thì trong sự hoan hỷ có điều sợ hãi.

Sử bà bà hỏi:

- Chúng ta cùng bang Trường Lạc và Tạ Yên Khách vốn không có dính líu gì với nhau mà sao họ lại đến sinh sự ? Phải chăng vợ chồng Thạch Thanh mời họ đến để trợ lực ?

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Gã Thạch Phá Thiên thật là vô lễ. Gã bảo gã vừa ý thành Lăng Tiêu của chúng ta và yêu cầu chúng ta... bỏ đi nơi khác để nhường lại cho gã.

Bạch Tự Tại tức giận hỏi:

- Gã nói thú vị lắm ! Bọn Trường Lạc bang đến đây bao nhiêu người ?

Cảnh Vạn Chung đáp:

- Bọn chúng có năm người cả thảy. Ngoài vợ chồng Thạch Thanh, Tạ Yên Khách và Thạch Phá Thiên còn một vị cô nương trẻ tuổi. Cô ta là cháu gái Đinh Bất Tam.

Thạch Phá Thiên nghe nói Đinh Đang đến thì không khỏi chau mày. Chàng liếc mắt nhìn A Tú thì cặp mắt sáng ngời của nàng cũng đang ngó chàng.

Thạch Phá Thiên bất giác đỏ mặt lên, ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác. Chàng lẩm bẩm:

- Nàng đã bảo ta mạo xưng Thạch Trung Ngọc để cứu mạng cho vợ chồng Thạch trang chúa. Vậy mà sao nàng lại cùng Thạch Trung Ngọc đến đây ? À phải rồi ! Chắc nàng cùng Thạch Trung Ngọc vẫn bán khoán trong dạ. Họ sợ mình thất bại không chừng mất mạng tại thành Lăng Tiêu nữa là khác, nên mới

mạo hiểm đến đây cứu ứng. Còn Tạ tiên sinh thì dĩ nhiên đến đây để cứu mình rồi.

Chàng bản tính thật thà trung hậu nên cho là người đời đều có lòng nhân nghĩa lương thiện như mình. Vì thế mà chàng đo lòng người lương thiện về mặt tử tế.

Bạch Tự Tại hỏi:

- Bọn chúng vốn vẹn có năm người thì làm trò gì được ? Người có bảo bọn họ, chủ thành Lăng Tiêu, Chưởng môn phái Tuyết Sơn Bạch lão gia tử là một tay đại anh hùng, đại hào kiệt, đại hiệp sĩ, đại tôn sư, tự cổ chí kim lão gia là người đệ nhất về kiếm pháp, đệ nhất về quyền cước, đệ nhất về nội lực, đệ nhất về ám khí, để chúng biết chưa ?

Cảnh Vạn Chung ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... bọn chúng đã là người võ lâm tất nhiên nghe oai danh sư phụ từ lâu rồi.

Bạch Tự Tại nói:

- Phải phải ! Nhưng thế thì kỳ thiệt ! Chúng đã nghe oai danh ta sao còn đến thành Lăng Tiêu gây chuyện thị phi ? À phải rồi ! Ta ở trong toà thạch thất nhỏ bé này, chắc tiếng tăm cũng đồn đại khắp thiên hạ. Họ đều cho là Bạch lão gia tử đã rửa tay vào chậu vàng, không thèm nói đến võ công nữa, nên mới lần mò đến đây. Ha ha ! Các người coi đó. Sư phụ người là một cây lớn nếu không che chở cho là các người không chống nổi ngay.

Sử bà bà tức giận nói:

- Lão ở đâu mà khoe tài khoa giỏi. Còn các người hãy theo ta ra xem họ làm gì ?

Mụ dứt lời rào bước đi trước.

Bạch Tự Tại la lên:

- Để thằng nhỏ đó lại cho ta giáo huấn gã.

Thạch Phá Thiên liền dừng bước quay đầu lại. A Tú đã chạy đến bên cửa. Nàng rất quan tâm đến sự yên nguy của Thạch Phá Thiên. Thấy chàng quay về, nàng nghĩ ngay đến gia gia mình dở điên dở khùng. Giả tử lão cùng Thạch Phá Thiên tỷ thí nội lực thật sự biết đâu lão chẳng hạ giết chàng ?

Nàng thấy mình công lực kém cỏi nên Thạch Phá Thiên gặp lúc nguy cấp, thì không có cách nào ra tay cứu được. Nàng vội lớn tiếng gọi:

- Sử thúc thúc ! Gia gia thực sự đòi tỷ thí với y đó !

Sử bà bà quay lại hăm dọa Bạch Tự Tại:

- Nếu lão mà đánh chết đồ đệ ta thì chúng ta sẽ lên núi Bích Loa hết, không trở về nữa.

Bạch Tự Tại cả giận quát lên:

- Mụ... mụ nói gì vậy ?

Sử bà bà không lý gì đến lão nữa, băng băng chạy ra khỏi nhà thạch lao rồi xoay tay đóng cửa lại. Trong nhà lao lại tối mò.

A Tú cúi xuống lượm chiếc chìa khóa dưới chân Bạch Tự Tại lên, mở xiềng chân cho lão rồi nói:

- Gia gia ! Gia gia truyền dạy cho y mấy chiêu võ công đi ! Y chưa luyện được mấy tý, bản lãnh tầm thường lắm.

Bạch Tự Tại khoan khoái trong lòng, cười đáp:

- Được rồi ! Ta chỉ dạy gã mấy chiêu là suốt đời hưởng không hết.

Thạch Phá Thiên nghe A Tú nói rất lấy làm vừa lòng. Chàng thấy Bạch Tự Tại tự xưng những gì võ công đệ nhất từ cổ chí kim thì tự liệu mình không địch nổi lão. Ta đã khéo léo đổi chữ tử thí ra chữ truyền dạy. Đó là một điều chàng chỉ mong có vậy thôi. Chàng liền nói:

- Đa tạ lão gia có lòng chỉ giáo.

A Tú chạy đến bên cửa đẩy cửa đá ra. Trong nhà thạch lao lại sáng lên.

Thạch Phá Thiên thấy Bạch Tự Tại đứng thẳng người còn cao hơn chàng một cái đầu. Lão thần oai lẫm liệt coi chẳng khác một vị thiên thần, nên đối với lão thêm phần kính sợ. Bất giác chàng lùi lại hai bước.

Bạch Tự Tại cười nói:

- Đừng sợ gì ! Đừng sợ gì ! Gia gia không đả thương người đâu. Người hãy coi đây, ta chỉ ra tay một cái là nắm được sau gáy người rồi, ta vật người ngã lăn...

Lão vừa dứt lời đã đưa tay phải ra quả nhiên nắm được gáy Thạch Phá Thiên. Thủ pháp lão vừa mau lẹ vừa kỳ tuyệt. Thạch Phá Thiên thoát thế nào được ? Chàng thấy luồng lực đạo ở tay Bạch Tự Tại ghê gớm vô cùng ! Chàng vừa bị đối phương tóm được người chàng dường như muốn đưa bổng lên không. Chàng vội đề khí đứng vững lại. Đồng thời chàng đưa tay phải gạt tay Bạch Tự Tại.

Bạch Tự Tại hạ thủ rõ ràng đã nắm được huyệt đạo sau gáy Thạch Phá Thiên. Ngờ đâu lão vừa vận lực nhấc lên thì người Thạch Phá Thiên vừa khỏi mặt đất đã rớt xuống liền, không nhấc bổng lên được. Đồng thời cánh tay mặt

lão bị chàng gạt trúng. Lão bị tê nhức đành buông tay ra. Lão la lên một tiếng “Ài chà”, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này nội lực quả nhiên ghê gớm.

Lão lại vươn tay trái ra nắm lấy trước ngực Thạch Phá Thiên rồi thuận đà đẩy mạnh một cái, song người vẫn không nhúc nhích...

Lần thứ hai này Thạch Phá Thiên đã đề phòng, để ý né tránh mà vẫn bị lão nắm trúng thì trong lòng khâm phục vô cùng.

Chàng cất tiếng ca ngợi:

- Bản lãnh lão gia tử quả nhiên phi thường ! Ngay hai chiêu này đã lợi hại hơn Đinh Tứ gia nhiều rồi.

Bạch Tự Tại đang ngẫm ngẫm hồ thẹn, lão nghe chàng khen mình lợi hại hơn Đinh Bất Tứ nhiều, lão lại cao hứng nói:

- Đinh Bất Tứ đâu phải là hạng đối thủ của ta được ?

Chân trái lão tiện đà móc một cái.

Thạch Phá Thiên lão đảo người đi một chút nhưng không bị lão hất ngã.

Bạch Tự Tại đã ra cả thấy ba chiêu. Trước kia những chiêu này lão đã làm té không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Ngờ đâu bữa nay những chiêu này tuy đều trúng cả, nhưng vấp phải nội lực Thạch Phá Thiên thâm hậu vô cùng thành ra không thu lượm được kết quả như ý muốn.

Mấy bữa trước lão cùng ba anh em họ Đinh hội diện có nghe Đinh Bất Tứ bảo Sử bà bà đã đến núi Bích Loa ở với hấn mấy ngày, thì lão vừa ghen vừa căm hận đến nỗi thần trí thất thường.

Bữa nay lão thấy ái thê trở về và câu chuyện mụ lên núi Bích Loa hoàn toàn thất thiệt thì trong lòng sung sướng vô cùng ! Bệnh điên khùng của lão đã thuyên giảm đến quá nửa.

Nhưng ý niệm về võ công mình đệ nhất thiên hạ, lão vẫn tin là sự thực. Vừa rồi lão ra ba chiêu liên hoàn mà không hất ngã được chàng. Thạch Phá Thiên nhỏ tuổi thì lửa giận bốc lên ùn ùn. Đầu óc lại đâm ra hồ đồ. Lão liền phóng chưởng nha81m đánh vào trước ngực Thạch Phá Thiên và lão vận đến mười thành công lực.

Thạch Phá Thiên thấy phát chưởng của đối phương phóng ra cực kỳ hung mãnh, chàng liền đưa tay trái lên gạt. Bạch Tự Tại lại vùng quyền bên trái đánh tới.

Thạch Phá Thiên né người đi toan tránh nhưng thoi quyền của Bạch Tự Tại thần diệu vô cùng, chàng không tránh được.

“Bịch” một tiếng ! Thoi quyền đã đánh trúng vào vai bên hữu của chàng.

A Tú thấy vậy rú lên một tiếng kinh khủng.

Thạch Phá Thiên liền an ủi nàng:

- Tú muội đừng lo, ta không đau đâu.

Bạch Tự Tại tức giận nói:

- Thằng lỏi con giỏi thiệt ! Người đã không đau thì nếm thêm một quyền nữa của ta.

Thoi quyền này bị Thạch Phá Thiên gạt ra. A Tú thấy hai người càng đấu càng ác liệt.

Bạch Tự Tại phóng quyền cước ra, Thạch Phá Thiên mười phần chỉ gạt được bảy tám, còn đều đánh trúng người chàng.

Ban đầu A Tú lo lắng vô cùng, lớn tiếng la:

- Gia gia nhẹ đòn cho.

Sau nàng thấy Thạch Phá Thiên nét mặt vẫn bình thường không lộ vẻ gì đau đớn, nên nàng cũng yên tâm được vài phần.

-----oOo-----